

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2019/515

z dnia 19 marca 2019 r.

w sprawie wzajemnego uznawania towarów zgodnie z prawem wprowadzonych do obrotu w innym państwie członkowskim oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 764/2008

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rynek wewnętrzny obejmuje obszar bez granic wewnętrznych, w którym swobodny przepływ towarów jest zapewniony zgodnie z Traktatami. Ograniczenia ilościowe w przywozie oraz wszelkie środki o skutku równoważnym są zakazane między państwami członkowskimi. Zakaz ten obejmuje wszelkie środki krajowe, które mogą – bezpośrednio lub pośrednio, faktycznie lub potencjalnie – zakłócić wewnątrzunijny handel towarami. Swobodny przepływ towarów zapewnia się na rynku wewnętrznym poprzez harmonizację na poziomie Unii przepisów określających wspólne wymogi w zakresie wprowadzania do obrotu określonych towarów lub – w odniesieniu do towarów lub aspektów towarów nieobjętych w całości zakresem przepisów harmonizacyjnych Unii – poprzez stosowanie zasady wzajemnego uznawania określonej przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
- (2) Dobrze działająca zasada wzajemnego uznawania stanowi istotne uzupełnienie harmonizacji przepisów na poziomie Unii, szczególnie przy uwzględnieniu, że wiele towarów ma aspekty zarówno zharmonizowane, jak i niezharmonizowane.
- (3) Przeszkody dla swobodnego przepływu towarów między państwami członkowskimi mogą być tworzone niezgodnie z prawem, jeżeli – wobec braku przepisów harmonizacyjnych Unii obejmujących swoim zakresem towary lub określone aspekty towarów – właściwy organ państwa członkowskiego stosuje w odniesieniu do towarów zgodnie z prawem wprowadzonych do obrotu w innym państwie członkowskim przepisy krajowe, w których przewidziano, że towary te mają spełniać określone wymogi techniczne, na przykład wymogi dotyczące oznaczenia, formy, rozmiaru, masy, składu, prezentacji, oznakowania lub opakowania. Stosowanie takich przepisów do towarów, które zostały zgodnie z prawem wprowadzone do obrotu w innym państwie członkowskim mogłoby być sprzeczne z art. 34 i 36 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), nawet jeżeli przepisy takie mają zastosowanie do wszystkich towarów bez wyjątku.
- (4) Zasada wzajemnego uznawania wynika z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Zgodnie z tą zasadą państwa członkowskie nie mogą zakazać sprzedaży na swoich terytoriach towarów, które zgodnie z prawem wprowadzono do obrotu w innym państwie członkowskim, nawet w przypadku gdy towary te zostały

⁽¹⁾ Dz.U. C 283 z 10.8.2018, s. 19.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 14 lutego 2019 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 5 marca 2019 r.

wyprodukowane zgodnie z innymi przepisami technicznymi, w tym towary, które nie powstały w procesie wytwarzania. Zasada wzajemnego uznawania nie ma jednak charakteru bezwzględnego. Państwa członkowskie mogą ograniczyć wprowadzanie do obrotu towarów, które zostały zgodnie z prawem wprowadzone do obrotu w innym państwie członkowskim, w przypadku gdy takie ograniczenia są uzasadnione względami określonymi w art. 36 TFUE lub innym nadrzędnym interesem publicznym uznanym w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w związku ze swobodnym przepływem towarów, a także w przypadku gdy ograniczenia te są proporcjonalne do realizowanego celu. Niniejsze rozporządzenie nakłada obowiązek wyraźnego uzasadnienia przyczyny ograniczenia lub odmowy dostępu do rynku.

- (5) Podlegające ewolucji pojęcie „nadrzędnego interesu publicznego” wywodzi się z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dotyczącego art. 34 i 36 TFUE. W przypadku występowania uzasadnionych różnic między państwami członkowskimi taki nadrzędny interes mógłby uzasadniać zastosowanie krajowych przepisów technicznych przez właściwe organy. Decyzje administracyjne muszą być jednak zawsze należycie umotywowane, uzasadnione, odpowiednie oraz zgodne z zasadą proporcjonalności, a właściwy organ musi podjąć możliwie najmniej restrykcyjną decyzję. W celu poprawy funkcjonowania rynku wewnętrznego towarów, krajowe przepisy techniczne powinny być adekwatne do zakładanych celów i nie powinny tworzyć nieproporcjonalnych barier pozataryfowych. Ponadto decyzje administracyjne ograniczające dostęp do rynku lub odmawiające takiego dostępu w odniesieniu do towarów zgodnie z prawem wprowadzonych do obrotu w innym państwie członkowskim nie mogą być oparte wyłącznie na fakcie, że towary będące przedmiotem oceny spełniają uzasadniony cel publiczny realizowany przez państwo członkowskie w sposób odmienny od tego, w jaki cel ten spełniają towary w tym państwie członkowskim. Aby pomóc państwom członkowskim, Komisja powinna dostarczyć niewiążących wytycznych w odniesieniu do orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dotyczącego pojęcia nadrzędnego interesu publicznego oraz sposobu stosowania zasady wzajemnego uznawania. Właściwe organy powinny mieć możliwość dostarczenia wkładu oraz zgłaszania swoich uwag do wytycznych.
- (6) W swoich konkluzjach w sprawie polityki jednolitego rynku z grudnia 2013 r. Rada ds. Konkurencyjności zauważyła, że poprawa ramowych warunków dla przedsiębiorstw i konsumentów na jednolitym rynku wymaga odpowiedniego stosowania wszystkich właściwych instrumentów, w tym wzajemnego uznawania. Rada wezwała Komisję do zgłaszania przypadków, w których funkcjonowanie zasady wzajemnego uznawania wciąż jest nieadekwatne lub problematyczne. W swoich konkluzjach w sprawie polityki jednolitego rynku z lutego 2015 r. Rada ds. Konkurencyjności ponagliła Komisję, aby podjęła kroki na rzecz zapewnienia skutecznego funkcjonowania zasady wzajemnego uznawania oraz aby przedstawiła wnioski w tym celu.
- (7) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 764/2008⁽³⁾ przyjęto w celu ułatwienia stosowania zasady wzajemnego uznawania, ustanawiając procedury minimalizujące prawdopodobieństwo tworzenia niezgodnych z prawem przeszkód dla swobodnego przepływu towarów, które już zgodnie z prawem wprowadzono do obrotu w innym państwie członkowskim. Pomimo przyjęcia tego rozporządzenia nadal występują liczne problemy związane ze stosowaniem zasady wzajemnego uznawania. Z oceny przeprowadzonej w latach 2014–2016 wynika, że zasada wzajemnego uznawania nie funkcjonuje tak, jak powinna, oraz że rozporządzenie (WE) nr 764/2008 wywarło ograniczony wpływ na ułatwienie stosowania tej zasady. Narzędzia i gwarancje proceduralne wprowadzone tym rozporządzeniem nie doprowadziły do realizacji ich celu, jakim jest usprawnienie stosowania zasady wzajemnego uznawania. Na przykład tylko nieliczne podmioty gospodarcze wiedzą o istnieniu sieci punktów kontaktowych ds. produktów, którą utworzono w celu udzielania tym podmiotom informacji na temat mających zastosowanie przepisów krajowych oraz na temat stosowania zasady wzajemnego uznawania, lub z tej sieci korzystają. Organy krajowe nie współpracują w ramach sieci w sposób wystarczający. Rzadko przestrzega się wymogu powiadamiania o decyzjach administracyjnych ograniczających dostęp do rynku lub odmawiających takiego dostępu. W związku z powyższym przeszkody dla swobodnego przepływu towarów na rynku wewnętrznym nadal się utrzymują.
- (8) W rozporządzeniu (WE) nr 764/2008 występuje szereg niedociągnięć, w związku z czym należy dokonać jego przeglądu i wzmocnić je. Dla zapewnienia jasności rozporządzenie (WE) nr 764/2008 należy zastąpić niniejszym rozporządzeniem. W niniejszym rozporządzeniu należy ustanowić jasne procedury zapewniające swobodny przepływ towarów zgodnie z prawem wprowadzonych do obrotu w innym państwie członkowskim oraz zapewniające, aby swobodny przepływ mógł zostać ograniczony jedynie w przypadku, gdy państwa członkowskie mają w tym uzasadnione względy interesu publicznego, a ograniczenie to jest uzasadnione i proporcjonalne. Niniejsze rozporządzenie powinno także zapewniać, aby istniejące prawa i obowiązki wynikające z zasady wzajemnego uznawania były przestrzegane zarówno przez podmioty gospodarcze, jak i przez organy krajowe.
- (9) Niniejsze rozporządzenie powinno pozostawać bez uszczerbku dla dalszej harmonizacji warunków wprowadzania towarów do obrotu, w stosownych przypadkach, w celu usprawnienia funkcjonowania rynku wewnętrznego.

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 764/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiające procedury dotyczące stosowania niektórych krajowych przepisów technicznych do produktów wprowadzonych legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim oraz uchylające decyzję nr 3052/95/WE (Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 21).

- (10) Bariery handlowe mogą również być wynikiem stosowania innych rodzajów środków wchodzących w zakres stosowania art. 34 i 36 TFUE. Środki te mogą obejmować na przykład specyfikacje techniczne opracowane na potrzeby procedur udzielania zamówień publicznych lub wymogi stosowania języków urzędowych w państwach członkowskich. Środki takie nie powinny jednak stanowić krajowych przepisów technicznych w rozumieniu niniejszego rozporządzenia i nie powinny wchodzić w zakres jego stosowania.
- (11) W państwach członkowskich krajowe przepisy techniczne wdraża się niekiedy stosując procedurę uprzedniego zezwolenia, zgodnie z którą wprowadzenie towarów do obrotu w danym państwie wymaga uprzedniego uzyskania formalnego zezwolenia od właściwego organu. Samo istnienie procedury uprzedniego zezwolenia ogranicza swobodny przepływ towarów. W związku z tym, aby taka procedura była uzasadniona w świetle podstawowej zasady, jaką jest swobodny przepływ towarów na rynku wewnętrznym, musi ona służyć osiągnięciu uznanego przez prawo Unii celu leżącego w interesie publicznym oraz musi być proporcjonalna i niedyskryminująca. Zgodność takiej procedury z prawem Unii ocenia się w świetle uwag zawartych w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia należy zatem wyłączyć decyzje administracyjne ograniczające dostęp do rynku lub odmawiające takiego dostępu wyłącznie w oparciu o fakt, że towary nie posiadają ważnego uprzedniego zezwolenia. Jednakże w przypadku gdy złożono wniosek o obowiązkowe uprzednie zezwolenie dotyczące towarów, każda decyzja administracyjna o odrzuceniu wniosku na podstawie krajowego przepisu technicznego mającego zastosowanie w danym państwie członkowskim powinna być wydawana zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, tak aby wnioskodawca mógł skorzystać z ochrony proceduralnej przewidzianej w niniejszym rozporządzeniu. To samo ma zastosowanie do dobrowolnego uprzedniego zezwolenia dotyczącego towarów, jeżeli takie istnieje.
- (12) Należy wyjaśnić, że wśród rodzajów towarów objętych zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia znajdują się produkty rolne. Pojęcie „produkty rolne” obejmuje również produkty pochodzące z rybołówstwa, jak przewidziano w art. 38 ust. 1 TFUE. W celu udzielenia pomocy w określeniu, które rodzaje towarów podlegają niniejszemu rozporządzeniu, Komisja powinna ocenić wykonalność dalszej rozbudowy orientacyjnego wykazu produktów do wzajemnego uznawania oraz płynące z niego korzyści.
- (13) Ważne jest również wyjaśnienie, że pojęcie „producent” obejmuje nie tylko wytwórców towarów, lecz również osoby, które produkują towary, które nie powstały w procesie wytwarzania, w tym produkty rolne, a także osoby, które przedstawiają się jako producenci towarów.
- (14) Z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia należy wyłączyć decyzje krajowych sądów lub trybunałów oceniające zgodność z prawem przypadków, w których – ze względu na zastosowanie krajowego przepisu technicznego – towarom zgodnie z prawem wprowadzonym do obrotu w jednym państwie członkowskim odmówiono dostępu do rynku w innym państwie członkowskim, oraz decyzje krajowych sądów lub trybunałów, na mocy których nałożono sankcje.
- (15) Aby towary mogły korzystać z zasady wzajemnego uznawania, muszą zostać zgodnie z prawem wprowadzone do obrotu w innym państwie członkowskim. Należy wyjaśnić, że aby uznać towary za zgodne z prawem wprowadzone do obrotu w innym państwie członkowskim, muszą być zgodne z odpowiednimi przepisami mającymi zastosowanie w tym państwie członkowskim i muszą zostać udostępnione użytkownikom końcowym w tym państwie członkowskim.
- (16) Aby zwiększyć świadomość krajowych organów i podmiotów gospodarczych w odniesieniu do zasady wzajemnego uznawania, państwa członkowskie powinny, z myślą o ułatwieniu stosowania tej zasady, rozważyć wprowadzenie do swoich krajowych przepisów technicznych jasnych i jednoznacznych „klauzul jednolitego rynku”.
- (17) Dowody wymagane do wykazania, że towary zgodnie z prawem wprowadzono do obrotu w innym państwie członkowskim, różnią się znacząco w poszczególnych państwach członkowskich. Powoduje to niepotrzebne obciążenia, opóźnienia oraz dodatkowe koszty dla podmiotów gospodarczych, a także uniemożliwia organom krajowym uzyskanie informacji niezbędnych do przeprowadzenia oceny towarów w odpowiednim czasie. Może to stanowić przeszkodę dla stosowania zasady wzajemnego uznawania. Należy zatem koniecznie ułatwić podmiotom gospodarczym wykazanie, że ich towary zostały zgodnie z prawem wprowadzone do obrotu w innym państwie członkowskim. Podmioty gospodarcze powinny korzystać z oświadczenia własnego, które zapewnia właściwym organom wszelkie niezbędne informacje na temat towarów i na temat ich zgodności z przepisami mającymi zastosowanie w tym innym państwie członkowskim. Korzystanie z dobrowolnych oświadczeń nie powinno uniemożliwiać organom krajowym wydawania decyzji administracyjnych ograniczających dostęp do rynku lub odmawiających takiego dostępu, pod warunkiem że takie decyzje są proporcjonalne, uzasadnione i nie naruszają zasady wzajemnego uznawania, a także są zgodne z niniejszym rozporządzeniem.
- (18) Do celów wzajemnego uznawania producent, importer lub dystrybutor powinni mieć możliwość sporządzenia oświadczenia o zgodnym z prawem wprowadzeniu towarów do obrotu (zwanego dalej „oświadczeniem o wzajemnym uznawaniu”). Najwłaściwszą osobą do dostarczenia informacji w oświadczeniu o wzajemnym uznawaniu jest producent, ponieważ najlepiej zna on towary i jest w posiadaniu dowodów niezbędnych do

weryfikacji informacji zawartych w oświadczeniu o wzajemnym uznawaniu. Producent powinien mieć możliwość upoważnienia swojego upoważnionego przedstawiciela do sporządzania takich oświadczeń w jego imieniu i na jego odpowiedzialność. Jednakże w przypadku gdy podmiot gospodarczy ma możliwość zawarcia w oświadczeniu tylko informacji dotyczących zgodności z prawem wprowadzenia do obrotu towarów, inny podmiot gospodarczy powinien mieć możliwość dostarczenia informacji o tym, że towary udostępnia się użytkownikom końcowym w danym państwie członkowskim, pod warunkiem że ten podmiot gospodarczy bierze odpowiedzialność za informacje, których dostarczył w oświadczeniu o wzajemnym uznawaniu, oraz jest w stanie dostarczyć dowody niezbędne do weryfikacji tych informacji.

- (19) Oświadczenie o wzajemnym uznawaniu powinno zawsze zawierać dokładne i kompletne informacje o towarach. Oświadczenie należy zatem stale aktualizować, aby odzwierciedlało zmiany, na przykład zmiany odpowiednich krajowych przepisów technicznych.
- (20) W celu zapewnienia, aby informacje dostarczone w oświadczeniu o wzajemnym uznawaniu były kompleksowe, należy określić zharmonizowaną strukturę takich oświadczeń na użytek podmiotów gospodarczych, które chcą składać takie oświadczenia.
- (21) Należy zapewnić, aby oświadczenia o wzajemnym uznawaniu były wypełniane zgodnie z prawdą oraz właściwie. Należy zatem wymagać od podmiotów gospodarczych, aby brały odpowiedzialność za informacje, które dostarczają w oświadczeniu o wzajemnym uznawaniu.
- (22) Aby zwiększyć efektywność i konkurencyjność przedsiębiorstw, które prowadzą działalność w obszarze, w którym towary nie są objęte prawodawstwem harmonizacyjnym Unii, należy umożliwić korzystanie z nowych technologii informacyjnych w celu ułatwienia składania oświadczeń o wzajemnym uznawaniu. W związku z powyższym podmioty gospodarcze powinny mieć możliwość udostępniania publicznie swoich oświadczeń o wzajemnym uznawaniu online, pod warunkiem że oświadczenie o wzajemnym uznawaniu jest łatwo dostępne i ma niezawodny format.
- (23) Komisja powinna zapewnić, aby wzór oświadczenia o wzajemnym uznawaniu oraz wytyczne, jak je wypełnić, były udostępnione w jednolitym portalu cyfrowym we wszystkich językach urzędowych Unii.
- (24) Niniejsze rozporządzenie powinno mieć również zastosowanie do towarów, w przypadku których jedynie część aspektów objęto prawodawstwem harmonizacyjnym Unii. W przypadku gdy w prawodawstwie harmonizacyjnym Unii nałożono na podmiot gospodarczy wymóg sporządzenia deklaracji zgodności UE w celu wykazania zgodności z tym prawodawstwem, należy temu podmiotowi gospodarczemu zezwolić na dołączenie do deklaracji zgodności UE oświadczenia o wzajemnym uznawaniu określonego w niniejszym rozporządzeniu.
- (25) W przypadku gdy podmioty gospodarcze zdecydują się nie korzystać z oświadczenia o wzajemnym uznawaniu, właściwe organy państwa członkowskiego przeznaczenia powinny zwracać się o wyraźnie określone i konkretne informacje, które uznają za niezbędne do przeprowadzenia oceny towarów, w poszanowaniu zasady proporcjonalności.
- (26) Podmiotowi gospodarczemu należy dać odpowiedni czas na przedłożenie dokumentów lub wszelkich innych informacji, o które zwrócił się właściwy organ państwa członkowskiego przeznaczenia, lub na przedłożenie wszelkich argumentów lub uwag dotyczących oceny danych towarów.
- (27) W dyrektywie (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁴⁾ wymaga się od państw członkowskich informowania Komisji i pozostałych państw członkowskich o wszelkich projektach krajowych przepisów technicznych dotyczących wszelkich produktów, w tym wszelkich produktów rolnych i produktów rybołówstwa, oraz uzasadnienia konieczności przyjęcia takich przepisów. Po przyjęciu takiego krajowego przepisu technicznego niezbędne jest jednak zapewnienie prawidłowego stosowania zasady wzajemnego uznawania do konkretnych towarów w indywidualnych przypadkach. W niniejszym rozporządzeniu należy ustanowić procedury dotyczące stosowania zasady wzajemnego uznawania w indywidualnych przypadkach, na przykład nakładając na państwa członkowskie wymóg wskazania krajowych przepisów technicznych stanowiących podstawę decyzji administracyjnej oraz uzasadnionych względów interesu publicznego stanowiących podstawę stosowania tego krajowego przepisu technicznego w odniesieniu do towaru, który został zgodnie z prawem wprowadzony do obrotu w innym państwie członkowskim. Proporcjonalność krajowego przepisu technicznego stanowi podstawę wykazania proporcjonalności decyzji administracyjnej, która jest oparta na tym przepisie. Jednakże sposób wykazania proporcjonalności decyzji administracyjnej powinien być rozstrzygany na zasadzie indywidualnej.
- (28) Ponieważ decyzje administracyjne ograniczające dostęp do rynku lub odmawiające takiego dostępu wydane w odniesieniu do towarów zgodnie z prawem wprowadzonych już do obrotu w innym państwie członkowskim powinny stanowić wyjątki od podstawowej zasady swobodnego przepływu towarów, niezbędne jest zapewnienie

⁽⁴⁾ Dyrektywa (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U. L 241 z 17.9.2015, s. 1).

zgodności takich decyzji z istniejącymi obowiązkami wynikającymi z zasady wzajemnego uznawania. Należy zatem ustanowić przejrzystą procedurę służącą określeniu, czy towary zostały zgodnie z prawem wprowadzone do obrotu w tym innym państwie członkowskim, a jeżeli tak, to czy uzasadnione interesy publiczne, których dotyczy mający zastosowanie krajowy przepis techniczny państwa członkowskiego przeznaczenia, są odpowiednio chronione zgodnie z art. 36 TFUE oraz orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Procedura taka powinna zapewniać, aby wszelkie wydawane decyzje administracyjne były proporcjonalne, nie naruszały zasady wzajemnego uznawania oraz były zgodne z niniejszym rozporządzeniem.

- (29) W przypadku gdy właściwy organ ocenia towary przed podjęciem decyzji, czy powinien ograniczyć dostęp do rynku czy odmówić tego dostępu, organ ten nie powinien mieć możliwości wydawania decyzji zawieszających dostęp do rynku, z wyjątkiem sytuacji, w których szybka interwencja jest wymagana, aby uniknąć zagrożenia dla bezpieczeństwa lub zdrowia osób, uniknąć zagrożenia dla środowiska lub aby uniemożliwić udostępnianie towarów w przypadkach, gdy udostępnianie takich towarów jest zasadniczo zakazane ze względu na moralność publiczną lub bezpieczeństwo publiczne, w tym, na przykład, w celu zapobiegania przestępczości.
- (30) W rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 ⁽⁵⁾ ustanowiono system akredytacji, który zapewnia wzajemną akceptację poziomu kompetencji jednostek oceniających zgodność. W związku z tym właściwe organy państw członkowskich nie powinny odmawiać akceptowania sprawozdań z badań i certyfikatów wydanych przez akredytowaną jednostkę oceniającą zgodność ze względu na kompetencje tej jednostki. Ponadto, aby w jak największym stopniu uniknąć powielania badań i procedur przeprowadzonych już w innym państwie członkowskim, państwa członkowskie nie powinny odmawiać akceptowania sprawozdań z badań i certyfikatów wydanych przez inne jednostki oceniające zgodność zgodnie z prawem Unii. Właściwe organy powinny należycie uwzględniać treści przedłożonych sprawozdań z badań lub certyfikatów.
- (31) W dyrektywie 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁶⁾ wskazano, że do obrotu można wprowadzać wyłącznie produkty bezpieczne, oraz nałożono na producentów i dystrybutorów obowiązki odnoszące się do bezpieczeństwa produktów. W dyrektywie tej upoważniono właściwe organy do wprowadzania zakazu dotyczącego wszelkich niebezpiecznych produktów ze skutkiem natychmiastowym lub do wprowadzenia – w okresie koniecznym do przeprowadzenia rozmaitych ocen, sprawdzeń i kontroli bezpieczeństwa – tymczasowego zakazu w odniesieniu do produktów, które mogłyby być niebezpieczne. W dyrektywie tej opisano również procedurę stosowania przez właściwe organy - jeżeli produkty stanowią zagrożenie - odpowiednich środków, takich jak środki, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. b)–f) tej dyrektywy, a także nałożono na państwa członkowskie obowiązek powiadamiania o takich środkach Komisji i pozostałych państw członkowskich. W związku z powyższym właściwe organy powinny mieć możliwość dalszego stosowania tej dyrektywy, w szczególności jej art. 8 ust. 1 lit. b)–f) i art. 8 ust. 3.
- (32) Rozporządzeniem (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁷⁾ ustanowiono między innymi system wczesnego ostrzegania w celu powiadamiania o bezpośrednich lub pośrednich zagrożeniach zdrowia ludzkiego, pochodzących z żywności lub pasz. Rozporządzenie to wymaga od państw członkowskich natychmiastowego powiadamiania Komisji w ramach systemu wczesnego ostrzegania o każdym przyjętym przez nie środku, którego celem jest ograniczenie wprowadzania do obrotu żywności lub pasz, wycofanie z rynku lub też odzyskanie żywności lub pasz w celu ochrony zdrowia ludzkiego, i który wymaga szybkiego działania. Właściwe organy powinny mieć możliwość dalszego stosowania tego rozporządzenia, w szczególności jego art. 50 ust. 3 i art. 54.
- (33) Rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/625 ⁽⁸⁾ ustanowiono zharmonizowane unijne ramy w zakresie organizacji kontroli urzędowych oraz organizacji czynności urzędowych innych niż kontrole urzędowe w całym łańcuchu rolno-spożywczym, z uwzględnieniem przepisów dotyczących kontroli urzędowych

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiające wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 339/93 (Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 30).

⁽⁶⁾ Dyrektywa 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 grudnia 2001 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów (Dz.U. L 11 z 15.1.2002, s. 4).

⁽⁷⁾ Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1).

⁽⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/625 z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych przeprowadzanych w celu zapewnienia stosowania prawa żywnościowego i paszowego oraz zasad dotyczących zdrowia i dobrostanu zwierząt, zdrowia roślin i środków ochrony roślin, zmieniające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001, (WE) nr 396/2005, (WE) nr 1069/2009, (WE) nr 1107/2009, (UE) nr 1151/2012, (UE) nr 652/2014, (UE) 2016/429 i (UE) 2016/2031, rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 i (WE) nr 1099/2009 oraz dyrektywy Rady 98/58/WE, 1999/74/WE, 2007/43/WE, 2008/119/WE i 2008/120/WE, oraz uchylające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 854/2004 i (WE) nr 882/2004, dyrektywy Rady 89/608/EWG, 89/662/EWG, 90/425/EWG, 91/496/EWG, 96/23/WE, 96/93/WE i 97/78/WE oraz decyzję Rady 92/438/EWG (rozporządzenie w sprawie kontroli urzędowych) (Dz.U. L 95 z 7.4.2017, s. 1).

określonych w rozporządzeniu (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁹⁾ oraz w odpowiednim unijnym prawodawstwie sektorowym. Rozporządzenie (UE) 2017/625 określa specjalną procedurę w celu zapewnienia, aby podmioty gospodarcze naprawiły sytuacje braku zgodności z prawem żywnościowym i paszowym oraz z zasadami dotyczącymi zdrowia lub dobrostanu zwierząt. Właściwe organy powinny mieć możliwość dalszego stosowania rozporządzenia (UE) 2017/625, w szczególności jego art. 138.

- (34) Rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 ⁽¹⁰⁾ ustanowiono zharmonizowane unijne ramy przeprowadzania kontroli w odniesieniu do obowiązków określonych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 ⁽¹¹⁾ zgodnie z kryteriami określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 882/2004 oraz określono, że państwa członkowskie zapewniają, aby każdy podmiot spełniający te obowiązki był uprawniony do objęcia go systemem kontroli. Właściwe organy powinny mieć możliwość dalszego stosowania rozporządzenia (UE) nr 1306/2013, w szczególności jego art. 90.
- (35) W każdej decyzji administracyjnej, którą właściwe organy państw członkowskich wydały zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, należy wskazać środki zaskarżenia przysługujące podmiotowi gospodarczemu, tak aby mógł on, zgodnie z prawem krajowym, odwołać się od decyzji lub wnieść sprawę do właściwego sądu lub trybunału krajowego. W decyzji administracyjnej należy również zamieścić odniesienie do możliwości użycia przez podmioty gospodarcze Systemu rozwiązywania problemów rynku wewnętrznego (SOLVIT) oraz procedury rozwiązywania problemów przewidzianej w niniejszym rozporządzeniu.
- (36) Skuteczne rozwiązania dla podmiotów gospodarczych, które chcą skorzystać z przyjaznego dla biznesu alternatywnego rozwiązania gdy kwestionują decyzje administracyjne ograniczające dostęp do rynku lub odmawiające tego dostępu, są niezbędne do zapewnienia prawidłowego i spójnego stosowania zasady wzajemnego uznawania. W celu zagwarantowania takich rozwiązań oraz aby uniknąć kosztów prawnych, szczególnie w przypadku małych i średnich przedsiębiorstw (zwanym dalej „MŚP”), należy udostępnić podmiotom gospodarczym pozasądowe procedury rozwiązywania problemów.
- (37) SOLVIT jest usługą świadczoną przez administracje krajowe w każdym państwie członkowskim, ukierunkowaną na znalezienie rozwiązań dla osób i przedsiębiorstw w przypadku gdy organy publiczne w innym państwie członkowskim naruszyły ich prawa. Zasady regulujące funkcjonowanie SOLVIT określono w zaleceniu Komisji 2013/461/UE ⁽¹²⁾, zgodnie z którym każde państwo członkowskie tworzy centrum SOLVIT i zapewnia mu odpowiednie zasoby ludzkie i finansowe, tak aby centrum SOLVIT mogło być częścią SOLVIT. Komisja powinna zwiększyć świadomość istnienia sieci SOLVIT i płynących z niej korzyści, w szczególności wśród przedsiębiorstw.
- (38) SOLVIT jest skutecznym pozasądowym mechanizmem rozwiązywania problemów, z którego można korzystać bezpłatnie. SOLVIT wykonuje swoje zadania w krótkich terminach oraz dostarcza osobom i przedsiębiorstwom praktyczne rozwiązania, gdy doświadczają oni trudności związanych z uznawaniem swoich praw unijnych przez organy publiczne. W przypadku gdy wszyscy – podmiot gospodarczy, właściwe centrum SOLVIT oraz zaangażowane państwa członkowskie – zgadzają się co do odpowiedniego rozwiązania, nie należy wymagać dalszych działań.
- (39) Jednakże w przypadku gdy nieformalne podejście w ramach SOLVIT zawiedzie i utrzymają się wątpliwości dotyczące zgodności decyzji administracyjnej z zasadą wzajemnego uznawania, Komisja powinna być uprawniona do przeanalizowania sprawy na wniosek któregośkolwiek z zaangażowanych centrów SOLVIT. Po przeprowadzeniu oceny Komisja powinna wydać opinię, którą należy przekazać za pośrednictwem odpowiedniego centrum SOLVIT danemu podmiotowi gospodarczemu i właściwym organom oraz którą należy uwzględnić w ramach procedury w ramach SOLVIT. Interwencja Komisji powinna być przeprowadzona w okresie 45 dni roboczych, który nie powinien obejmować czasu niezbędnego do otrzymania przez Komisję dodatkowych informacji i dokumentów, które uzna ona za niezbędne. Jeżeli sprawa zostanie rozstrzygnięta w tym okresie, Komisja nie powinna być zobowiązana do wydania opinii. Takie przypadki w ramach SOLVIT powinny być częścią osobnego przekazu w bazie danych SOLVIT i nie powinny być ujmowane w regularnych statystykach SOLVIT.

⁽⁹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz.U. L 165 z 30.4.2004, s. 1).

⁽¹⁰⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 549).

⁽¹¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671).

⁽¹²⁾ Zalecenie Komisji 2013/461/UE z dnia 17 września 2013 r. w sprawie zasad regulujących SOLVIT (Dz.U. L 249 z 19.9.2013, s. 10).

- (40) Opinia Komisji odnosząca się do decyzji administracyjnej ograniczającej dostęp do rynku lub odmawiającej tego dostępu powinna dotyczyć jedynie tego, czy decyzja administracyjna jest zgodna z zasadą wzajemnego uznawania i czy spełnia wymogi niniejszego rozporządzenia. Pozostaje to bez uszczerbku dla uprawnień Komisji wynikających z art. 258 TFUE oraz obowiązku przestrzegania przez państwa członkowskie prawa Unii, gdy rozwiązywane są problemy systemowe zidentyfikowane w odniesieniu do stosowania zasady wzajemnego uznawania.
- (41) W odniesieniu do rynku wewnętrznego towarów ważne jest, aby przedsiębiorstwa, w szczególności MŚP, mogły uzyskać wiarygodne i szczegółowe informacje na temat prawa obowiązującego w danym państwie członkowskim. Punkty kontaktowe ds. produktów powinny odgrywać ważną rolę w ułatwianiu komunikacji między organami krajowymi i podmiotami gospodarczymi poprzez rozpowszechnianie informacji na temat szczegółowych przepisów dotyczących produktów oraz sposobu stosowania zasady wzajemnego uznawania na terytorium ich państw członkowskich. W związku z powyższym niezbędne jest wzmocnienie roli punktów kontaktowych ds. produktów jako głównych podmiotów świadczących usługi informacyjne dotyczące wszystkich przepisów odnoszących się do produktów, w tym krajowych przepisów technicznych objętych zakresem stosowania zasady wzajemnego uznawania.
- (42) Aby ułatwić swobodny przepływ towarów, punkty kontaktowe ds. produktów powinny dostarczać, bezpłatnie i w rozsądnym zakresie, informacje na dotyczące krajowych przepisów technicznych oraz stosowania zasady wzajemnego uznawania. Punkty kontaktowe ds. produktów powinny zostać odpowiednio wyposażone i dysponować odpowiednimi zasobami. Zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1724 ⁽¹³⁾ powinny one dostarczać takie informacje za pośrednictwem strony internetowej oraz powinny podlegać kryteriom jakości określonym w tym rozporządzeniu. Zadania punktów kontaktowych ds. produktów związane z dostarczaniem wszelkich takich informacji, w tym kopii elektronicznych krajowych przepisów technicznych lub dostępu do nich online, powinny być wykonywane bez uszczerbku dla krajowych przepisów regulujących rozpowszechnianie krajowych przepisów technicznych. Ponadto od punktów kontaktowych ds. produktów nie powinno wymagać się dostarczania kopii norm, które są objęte prawami własności intelektualnej organów lub organizacji normalizacyjnych, ani zapewniania dostępu do nich online.
- (43) Współpraca właściwych organów jest niezbędna do sprawnego funkcjonowania zasady wzajemnego uznawania oraz do wypracowania kultury wzajemnego uznawania. Punkty kontaktowe ds. produktów i właściwe organy krajowe powinny zatem współpracować oraz wymieniać informacje i wiedzę ekspercką w celu zapewnienia prawidłowego i spójnego stosowania zasady wzajemnego uznawania oraz niniejszego rozporządzenia.
- (44) Na potrzeby powiadamiania o decyzjach administracyjnych ograniczających dostęp do rynku lub odmawiających tego dostępu, umożliwienia komunikacji między punktami kontaktowymi ds. produktów oraz zapewnienia współpracy administracyjnej niezbędne jest zapewnienie państwom członkowskim dostępu do systemu informacyjnego i komunikacyjnego.
- (45) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽¹⁴⁾.
- (46) W przypadku gdy do celów niniejszego rozporządzenia konieczne będzie przetwarzanie danych osobowych, takie przetwarzanie powinno odbywać się zgodnie z prawem Unii dotyczącym ochrony danych osobowych. Wszelkie przetwarzanie danych osobowych na potrzeby niniejszego rozporządzenia podlega rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 ⁽¹⁵⁾ oraz rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 ⁽¹⁶⁾.
- (47) Należy wprowadzić wiarygodne i skuteczne mechanizmy monitorowania na potrzeby przekazywania informacji dotyczących stosowania niniejszego rozporządzenia oraz jego wpływu na swobodny przepływ towarów. Takie mechanizmy powinny obejmować jedynie to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

⁽¹³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1724 z dnia 2 października 2018 r. w sprawie utworzenia jednolitego portalu cyfrowego w celu zapewnienia dostępu do informacji, procedur oraz usług wsparcia i rozwiązywania problemów, a także zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 1).

⁽¹⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

⁽¹⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

⁽¹⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39).

- (48) Do celów zwiększania świadomości w zakresie zasady wzajemnego uznawania oraz zapewnienia prawidłowego i spójnego stosowania niniejszego rozporządzenia należy wprowadzić przepis przewidujący finansowanie przez Unię kampanii na rzecz zwiększania świadomości, szkoleń, wymian urzędników i innych powiązanych działań ukierunkowanych na wzmocnienie i wspieranie wzajemnego zaufania i współpracy między właściwymi organami, punktami kontaktowymi ds. produktów i podmiotami gospodarczymi.
- (49) Aby rozwiązać problem braku dokładnych danych odnoszących się do funkcjonowania zasady wzajemnego uznawania oraz jej wpływu na jednolity rynek towarów, Unia powinna finansować gromadzenie takich danych.
- (50) Należy zapewnić ochronę interesów finansowych Unii w całym cyklu wydatkowania poprzez zastosowanie proporcjonalnych środków obejmujących zapobieganie nieprawidłowościom oraz ich wykrywanie i badanie, odzyskiwanie środków utraconych, nienależnie wypłaconych lub niewłaściwie wykorzystanych oraz, w stosownych przypadkach, nakładanie sankcji administracyjnych i finansowych.
- (51) Należy odroczyć stosowanie niniejszego rozporządzenia, aby właściwe organy i podmioty gospodarcze miały wystarczająco dużo czasu na dostosowanie się do określonych w nim wymogów.
- (52) Komisja powinna przeprowadzić ocenę niniejszego rozporządzenia w świetle wyznaczonych w nim celów. Komisja powinna korzystać ze zgromadzonych danych dotyczących funkcjonowania zasady wzajemnego uznawania oraz jej wpływu na jednolity rynek towarów, a także z informacji dostępnych w systemie informacyjnym i komunikacyjnym w celu dokonania oceny niniejszego rozporządzenia. Komisja powinna mieć możliwość zwracania się do państw członkowskich o dostarczenie dodatkowych informacji niezbędnych do dokonania oceny. Zgodnie z pkt 22 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽¹⁷⁾ ewaluacja niniejszego rozporządzenia, która powinna brać pod uwagę skuteczność, efektywność, odpowiedniość, spójność i wartość dodaną, powinna służyć jako podstawa dla oceny skutków różnych opcji dalszego działania.
- (53) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, a mianowicie zapewnienie sprawnego, spójnego i prawidłowego stosowania zasady wzajemnego uznawania, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na ich rozmiary i skutki możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

1. Celem niniejszego rozporządzenia jest wzmocnienie funkcjonowania rynku wewnętrznego poprzez poprawę stosowania zasady wzajemnego uznawania oraz usunięcie nieuzasadnionych barier w handlu.
2. W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się przepisy i procedury dotyczące stosowania przez państwa członkowskie zasady wzajemnego uznawania w indywidualnych przypadkach w odniesieniu do towarów objętych zakresem stosowania art. 34 TFUE, które są zgodnie z prawem wprowadzane do obrotu w innym państwie członkowskim, z uwzględnieniem art. 36 TFUE oraz orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
3. W niniejszym rozporządzeniu przewidziano również ustanowienie i prowadzenie punktów kontaktowych ds. produktów w państwach członkowskich oraz współpracę i wymianę informacji w kontekście zasady wzajemnego uznawania.

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do wszelkiego rodzaju towarów, w tym produktów rolnych w rozumieniu art. 38 ust. 1 akapit drugi TFUE, a także do decyzji administracyjnych, które właściwy organ państwa członkowskiego przeznaczenia wydał lub zamierza wydać w odniesieniu do wszelkich takich towarów zgodnie z prawem wprowadzonych do obrotu w innym państwie członkowskim, w przypadku gdy decyzja administracyjna spełnia poniższe kryteria:
 - a) podstawę wydania decyzji administracyjnej stanowi krajowy przepis techniczny mający zastosowanie w państwie członkowskim przeznaczenia; oraz
 - b) bezpośrednim lub pośrednim skutkiem decyzji administracyjnej jest ograniczenie dostępu do rynku lub odmowa takiego dostępu w państwie członkowskim przeznaczenia.

⁽¹⁷⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

Pojęcie „decyzji administracyjnej” obejmuje każdy etap procedury administracyjnej, który jest oparty na krajowym przepisie technicznym i który ma taki sam lub zasadniczo taki sam skutek prawny jak skutek, o którym mowa w lit. b).

2. Do celów niniejszego rozporządzenia „krajowy przepis techniczny” oznacza każdy przepis ustawowy, wykonawczy lub inny przepis administracyjny państwa członkowskiego, który ma poniższe cechy:

- a) obejmuje towary lub aspekty towarów, które nie podlegają harmonizacji na poziomie Unii;
- b) wprowadza zakaz udostępniania towarów lub towarów danego rodzaju na rynku w tym państwie członkowskim albo, faktycznie lub z mocy prawa, wprowadza obowiązek zapewnienia zgodności z przepisem w każdym przypadku udostępniania na tym rynku towarów lub towarów danego rodzaju; oraz
- c) przewiduje co najmniej jedno z poniższych:
 - (i) określa wymagane cechy tych towarów lub towarów danego rodzaju, takie jak poziom ich jakości, właściwości użytkowych lub bezpieczeństwa, lub ich wymiary, w tym wymogi mające zastosowanie do tych towarów w odniesieniu do nazw, pod jakimi są sprzedawane, terminologii, symboli, badań i metod badania, opakowania, oznakowania lub etykietowania oraz procedury oceny zgodności;
 - (ii) w celu ochrony konsumentów lub środowiska nakłada na towary lub towary danego rodzaju inne wymogi, które mają wpływ na cykl życia towarów po ich udostępnieniu na rynku w tym państwie członkowskim, takie jak warunki użytkowania, recyklingu, ponownego użycia lub usuwania, w przypadku gdy takie warunki mogą mieć znaczący wpływ na skład lub na charakter tych towarów albo na udostępnianie ich na rynku w tym państwie członkowskim.

3. Ust. 2 lit. c) ppkt (i) niniejszego artykułu obejmuje również metody produkcji i procesy wytwarzania wykorzystywane w odniesieniu do produktów rolnych, o których mowa w art. 38 ust. 1 akapit drugi TFUE, oraz w odniesieniu do produktów przeznaczonych do spożycia przez ludzi lub zwierzęta, a także metody produkcji i procesy wytwarzania odnoszące się do pozostałych produktów, w przypadku gdy mają one wpływ na ich cechy.

4. Procedura uprzedniego zezwolenia sama w sobie nie stanowi krajowego przepisu technicznego do celów niniejszego rozporządzenia, lecz decyzję odmawiającą uprzedniego zezwolenia wydaną na podstawie krajowego przepisu technicznego uznaje się za decyzję administracyjną, do której niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie, jeżeli decyzja ta spełnia pozostałe wymogi zawarte w ust. 1 akapit pierwszy.

5. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do:

- a) decyzji o charakterze sądowym podejmowanych przez krajowe sądy lub trybunały;
- b) decyzji o charakterze sądowym podejmowanych przez organy ścigania w trakcie postępowania przygotowawczego lub sądowego w związku z przestępstwem, odnoszących się do terminologii, symboli lub jakichkolwiek istotnych odniesień do organizacji działających niezgodnie z konstytucją lub organizacji przestępczych, lub przestępstw o charakterze rasistowskim, dyskryminacyjnym lub ksenofobicznym.

6. Art. 5 i 6 nie mają wpływu na stosowanie następujących przepisów:

- a) art. 8 ust. 1 lit. b)–f) i art. 8 ust. 3 dyrektywy 2001/95/WE;
- b) art. 50 ust. 3 lit. a) i art. 54 rozporządzenia (WE) nr 178/2002;
- c) art. 90 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013; oraz
- d) art. 138 rozporządzenia (UE) 2017/625.

7. Niniejsze rozporządzenie nie ma wpływu na wynikający z dyrektywy (UE) 2015/1535 obowiązek przekazywania Komisji i państwom członkowskim projektów krajowych przepisów technicznych przed ich przyjęciem.

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „zgodnie z prawem wprowadzone do obrotu w innym państwie członkowskim” oznacza, że towary lub towary tego rodzaju są zgodne z odpowiednimi przepisami mającymi zastosowanie w tym państwie członkowskim lub nie podlegają w tym państwie członkowskim żadnym takim przepisom, oraz zostały udostępnione użytkownikom końcowym w tym państwie członkowskim;
- 2) „udostępnienie na rynku ” oznacza każde dostarczenie towarów do dystrybucji, konsumpcji lub używania na rynku na terytorium państwa członkowskiego w ramach działalności handlowej, odpłatnie lub nieodpłatnie;

- 3) „ograniczenie dostępu do rynku” oznacza wprowadzenie warunków, które należy uprzednio spełnić, aby możliwe było udostępnienie towarów na rynku w państwie członkowskim przeznaczenia, lub warunków pozostawiania towarów na rynku, na podstawie których w obu przypadkach wymaga się zmiany jednej lub większej liczby cech tych towarów, o których mowa w art. 2 ust. 2 lit. c) ppkt (i), lub wymaga się wykonania dodatkowego badania;
- 4) „odmowa dostępu do rynku” oznacza każdą z następujących sytuacji:
 - a) zakaz udostępnienia towarów na rynku w państwie członkowskim przeznaczenia lub zakaz pozostawiania towarów na tym rynku; lub
 - b) wymóg wycofania z obrotu lub odzyskania tych towarów z tego rynku;
- 5) „wycofanie z obrotu” oznacza każdy środek, którego celem jest zapobieżenie udostępnieniu na rynku towarów w łańcuchu dostaw;
- 6) „odzyskanie” oznacza każdy środek mający na celu doprowadzenie do zwrotu towarów, które już zostały udostępnione użytkownikowi końcowemu;
- 7) „procedura uprzedniego zezwolenia” oznacza procedurę administracyjną przewidzianą w prawie państwa członkowskiego, zgodnie z którą od właściwego organu tego państwa członkowskiego wymaga się – na podstawie wniosku złożonego przez podmiot gospodarczy – wydania formalnego zezwolenia przed umożliwieniem udostępnienia towarów na rynku tego państwa członkowskiego;
- 8) „producent” oznacza:
 - a) każdą osobę fizyczną lub prawną, która wytwarza towary lub która zleca zaprojektowanie lub wytworzenie towarów, lub która produkuje towary, które nie powstały w procesie wytwarzania, w tym produkty rolne, oraz sprzedaje je pod swoją nazwą lub znakiem towarowym;
 - b) każdą osobę fizyczną lub prawną, która modyfikuje towary już zgodnie z prawem wprowadzone do obrotu w państwie członkowskim w sposób, który mógłby mieć wpływ na zgodność z odpowiednimi przepisami mającymi zastosowanie w tym państwie członkowskim; lub
 - c) każdą inną osobę fizyczną lub prawną, która – umieszczając na towarach lub na dokumentach towarzyszących tym towarom swoją nazwę, znak towarowy lub inne wyróżniające ją elementy – przedstawia się jako producent tych towarów;
- 9) „upoważniony przedstawiciel” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Unii, która otrzymała od producenta pisemne upoważnienie do działania w jego imieniu w odniesieniu do udostępniania towarów na danym rynku;
- 10) „importer” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Unii, która po raz pierwszy udostępnia na rynku Unii towary z państwa trzeciego;
- 11) „dystrybutor” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną w łańcuchu dostaw, inną niż producent lub importer, która udostępnia towary na rynku państwa członkowskiego;
- 12) „podmiot gospodarczy” oznacza każdego z wymienionych w odniesieniu do towarów: producenta, upoważnionego przedstawiciela, importera lub dystrybutora;
- 13) „użytkownik końcowy” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Unii, której towary udostępniono lub udostępnia się jako konsumentowi, bez związku z prowadzoną przez nią działalnością handlową, gospodarczą, rzemieślniczą lub zawodową albo jako profesjonalnemu użytkownikowi końcowemu w ramach prowadzonej przez niego działalności przemysłowej lub zawodowej;
- 14) „uzasadnione względy interesu publicznego” oznaczają każde względy określone w art. 36 TFUE lub każdy inny nadrzędny interes publiczny;
- 15) „jednostka oceniająca zgodność” oznacza jednostkę oceniającą zgodność zdefiniowaną w art. 2 pkt 13 rozporządzenia (WE) nr 765/2008.

ROZDZIAŁ II

PROCEDURY DOTYCZĄCE STOSOWANIA ZASADY WZAJEMNEGO UZNAWANIA W INDYWIDUALNYCH PRZYPADKACH

Artykuł 4

Oświadczenie o wzajemnym uznawaniu

1. Producent towarów lub towarów danego rodzaju, które są lub mają zostać udostępnione na rynku w państwie członkowskim przeznaczenia, może do celów wzajemnego uznawania sporządzić dobrowolne oświadczenie o zgodnym z prawem wprowadzeniu do obrotu towarów (zwane dalej „oświadczeniem o wzajemnym uznawaniu”) w celu wykazania przed właściwymi organami państwa członkowskiego przeznaczenia, że towary lub towary tego rodzaju zgodnie z prawem wprowadzono do obrotu w innym państwie członkowskim.

Producent może upoważnić swojego upoważnionego przedstawiciela do sporządzenia oświadczenia o wzajemnym uznawaniu w jego imieniu.

Oświadczenie o wzajemnym uznawaniu musi mieć strukturę określoną w częściach I i II załącznika oraz zawierać wszystkie określone tam informacje.

Producent lub jego upoważniony przedstawiciel, w przypadku gdy został do tego upoważniony, może zamieścić w oświadczeniu o wzajemnym uznawaniu jedynie informacje określone w części I załącznika. W takim przypadku informacje określone w części II załącznika zamieszcza importer lub dystrybutor.

Alternatywnie, obie części oświadczenia o wzajemnym uznawaniu mogą zostać sporządzone przez importera lub dystrybutora, pod warunkiem że osoba składająca podpis może dostarczyć dowód, o którym mowa w art. 5 ust. 4 lit. a).

Oświadczenie o wzajemnym uznawaniu sporządza się w jednym z języków urzędowych Unii. W przypadku gdy język ten nie jest językiem wymaganym przez państwo członkowskie przeznaczenia, podmiot gospodarczy musi przetłumaczyć oświadczenie o wzajemnym uznawaniu na język wymagany przez państwo członkowskie przeznaczenia.

2. Podmioty gospodarcze, które podpisują oświadczenie o wzajemnym uznawaniu lub jego część, są odpowiedzialne za treść i dokładność informacji, które przedstawiają w oświadczeniu o wzajemnym uznawaniu, w tym za poprawność informacji, które przetłumaczyły. Do celów niniejszego ustępu podmioty gospodarcze ponoszą odpowiedzialność zgodnie z przepisami krajowymi.

3. Podmioty gospodarcze zapewniają stałe aktualizowanie oświadczenia o wzajemnym uznawaniu, tak aby odzwierciedlało ono wszelkie zmiany w informacjach, które podmioty te przedstawiły w oświadczeniu o wzajemnym uznawaniu.

4. Oświadczenie o wzajemnym uznawaniu można dostarczyć właściwemu organowi państwa członkowskiego przeznaczenia do celów oceny przeprowadzanej zgodnie z art. 5. Oświadczenie o wzajemnym uznawaniu można dostarczyć w formie papierowej lub drogą elektroniczną, lub udostępnić online, zgodnie z wymogami państwa członkowskiego przeznaczenia.

5. W przypadku gdy podmioty gospodarcze udostępniają oświadczenie o wzajemnym uznawaniu online, zastosowanie mają następujące warunki:

- a) towary danego rodzaju lub seria towarów, których dotyczy oświadczenie o wzajemnym uznawaniu, muszą być łatwe do zidentyfikowania; oraz
- b) stosowane środki techniczne muszą zapewniać łatwą nawigację i muszą być monitorowane, aby zapewnić dostępność i dostęp do oświadczenia o wzajemnym uznawaniu.

6. W przypadku gdy towary, których dotyczy przedkładane oświadczenie o wzajemnym uznawaniu, podlegają również aktowi Unii wymagającemu deklaracji zgodności UE, oświadczenie o wzajemnym uznawaniu można dołączyć do deklaracji zgodności UE.

Artykuł 5

Ocena towarów

1. W przypadku gdy właściwy organ państwa członkowskiego przeznaczenia zamierza dokonać oceny towarów podlegających niniejszemu rozporządzeniu w celu ustalenia, czy towary lub towary tego rodzaju są zgodnie z prawem wprowadzane do obrotu w innym państwie członkowskim, a jeżeli tak, to czy uzasadnione interesy publiczne, których dotyczy mający zastosowanie krajowy przepis techniczny państwa członkowskiego przeznaczenia, są odpowiednio chronione, mając na uwadze cechy danych towarów, niezwłocznie kontaktuje się z zainteresowanym podmiotem gospodarczym.

2. W przypadku nawiązania kontaktu z zainteresowanym podmiotem gospodarczym właściwy organ państwa członkowskiego przeznaczenia informuje podmiot gospodarczy o ocenie, wskazując towary, które są przedmiotem tej oceny, oraz określa mający zastosowanie krajowy przepis techniczny lub procedurę uprzedniego zezwolenia. Właściwy organ państwa członkowskiego przeznaczenia informuje także podmiot gospodarczy o możliwości dostarczenia oświadczenia o wzajemnym uznawaniu zgodnie z art. 4 do celów tej oceny.

3. Podmiot gospodarczy ma możliwość udostępnienia towarów na rynku w państwie członkowskim przeznaczenia, w czasie gdy właściwy organ przeprowadza ocenę na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu, oraz może dalej je udostępniać, chyba że podmiot gospodarczy otrzyma decyzję administracyjną ograniczającą dostęp do rynku lub odmawiającą tego dostępu. Niniejszy ustęp nie ma zastosowania w przypadku, gdy ocena jest przeprowadzana w ramach procedury uprzedniego zezwolenia lub gdy właściwy organ tymczasowo zawiesza udostępnianie na rynku towarów poddanych tej ocenie zgodnie z art. 6.

4. Jeżeli oświadczenie o wzajemnym uznawaniu zostanie dostarczone właściwemu organowi państwa członkowskiego zgodnie z art. 4, wówczas do celów oceny na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu:
- oświadczenie o wzajemnym uznawaniu – wraz z potwierdzającymi dowodami niezbędnymi do weryfikacji informacji w nim zamieszczonych, które zostało dostarczone w odpowiedzi na wniosek właściwego organu – zostaje zaakceptowane przez właściwy organ jako wystarczające do wykazania, że towary zgodnie z prawem wprowadzono do obrotu w innym państwie członkowskim; oraz
 - właściwy organ nie może wymagać od któregośkolwiek podmiotu gospodarczego dostarczenia jakichkolwiek innych informacji lub dokumentów w celu wykazania, że towary zgodnie z prawem wprowadzono do obrotu w innym państwie członkowskim.
5. Jeżeli oświadczenie o wzajemnym uznawaniu nie zostanie dostarczone właściwemu organowi państwa członkowskiego przeznaczenia zgodnie z art. 4, wówczas do celów oceny na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu właściwy organ może zwrócić się do zainteresowanych podmiotów gospodarczych o dostarczenie dokumentów i informacji, które są niezbędne do tej oceny, dotyczących:
- cech danych towarów lub danego rodzaju towarów; oraz
 - zgodnego z prawem wprowadzenia towarów do obrotu w innym państwie członkowskim.
6. Zainteresowany podmiot gospodarczy musi mieć co najmniej 15 dni roboczych po otrzymaniu wniosku od właściwego organu państwa członkowskiego przeznaczenia na przedłożenie dokumentów i informacji, o których mowa w ust. 4 lit. a) lub w ust. 5, lub na dostarczenie wszelkich argumentów lub uwag, które mógłby mieć ten podmiot gospodarczy.
7. Do celów oceny na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu, właściwy organ państwa członkowskiego przeznaczenia może, zgodnie z art. 10 ust. 3, kontaktować się z właściwymi organami lub punktami kontaktowymi ds. produktów w państwie członkowskim, w odniesieniu do którego podmiot gospodarczy twierdzi, że zgodnie z prawem wprowadza w nim do obrotu swoje towary, jeżeli właściwy organ potrzebuje zweryfikować jakiegokolwiek informacje dostarczone przez podmiot gospodarczy.
8. Przeprowadzając ocenę na podstawie ust. 1, właściwe organy państw członkowskich przeznaczenia należycie uwzględniają treść sprawozdań z badań lub certyfikatów wydanych przez jednostkę oceniającą zgodność, które podmiot gospodarczy dostarczył w ramach oceny. Właściwe organy państw członkowskich przeznaczenia nie mogą odmówić uznania sprawozdań z badań lub certyfikatów wydanych przez jednostkę oceniającą zgodność akredytowaną w odpowiedniej dziedzinie działalności z zakresu oceny zgodności, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 765/2008, ze względów dotyczących kompetencji tej jednostki.
9. W przypadku gdy po dokonaniu oceny na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu właściwy organ państwa członkowskiego przeznaczenia wyda decyzję administracyjną dotyczącą towarów, które poddał ocenie, bezzwłocznie przekazuje tę decyzję administracyjną podmiotowi gospodarczemu, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu. Właściwy organ przekazuje tę decyzję administracyjną także Komisji i pozostałym państwom członkowskim nie później niż 20 dni roboczych po wydaniu przez siebie decyzji. Wykorzystuje on w tym celu system, o którym mowa w art. 11.
10. W decyzji administracyjnej, o której mowa w ust. 9, określa się powody jej wydania w sposób wystarczająco szczegółowy i uzasadniony, aby ułatwić dokonanie oceny zgodności tej decyzji z zasadą wzajemnego uznawania oraz z wymogami określonymi w niniejszym rozporządzeniu.
11. W szczególności decyzja administracyjna, o której mowa w ust. 9, zawiera następujące informacje:
- krajowy przepis techniczny, który stanowi podstawę wydania decyzji administracyjnej;
 - uzasadnione względy interesu publicznego uzasadniające zastosowanie krajowego przepisu technicznego, na którym oparta jest decyzja administracyjna;
 - dowody techniczne lub naukowe, które właściwy organ państwa członkowskiego przeznaczenia wziął pod uwagę, w tym, w stosownych przypadkach, wszelkie istotne zmiany stanu wiedzy, które miały miejsce od momentu wejścia w życie krajowego przepisu technicznego;
 - podsumowanie argumentów przedstawionych przez zainteresowany podmiot gospodarczy, istotnych dla oceny na podstawie ust. 1, jeżeli takie są;
 - dowody wykazujące, że decyzja administracyjna jest odpowiednia do osiągnięcia realizowanego celu oraz że decyzja administracyjna nie wykracza poza to, co jest konieczne do jego osiągnięcia.
12. W decyzji administracyjnej, o której mowa w ust. 9 niniejszego artykułu, określa się środki zaskarżenia dostępne w prawie krajowym państwa członkowskiego przeznaczenia, oraz terminy mające zastosowanie do tych środków. Określa się w niej również odniesienie do możliwości skorzystania przez podmioty gospodarcze z SOLVIT oraz z procedury na podstawie art. 8.
13. Decyzja administracyjna, o której mowa w ust. 9, nie wchodzi w życie, dopóki zainteresowany podmiot gospodarczy nie zostanie o niej powiadomiony zgodnie z tym ustępem.

Artykuł 6

Tymczasowe zawieszenie dostępu do rynku

1. Dokonując oceny towarów na podstawie art. 5, właściwy organ państwa członkowskiego może tymczasowo zawiesić udostępnianie tych towarów na rynku tego państwa członkowskiego wyłącznie jeżeli:
 - a) w normalnych lub rozsądnie możliwych do przewidzenia warunkach używania towary stanowią poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa lub zdrowia osób lub dla środowiska, w tym zagrożenie, którego skutki nie są natychmiastowe, które wymaga szybkiej interwencji właściwego organu; lub
 - b) udostępnianie towarów lub towarów tego rodzaju na rynku w tym państwie członkowskim jest zasadniczo zakazane w tym państwie członkowskim ze względów moralności publicznej lub bezpieczeństwa publicznego.
2. Właściwy organ państwa członkowskiego natychmiast powiadamia zainteresowany podmiot gospodarczy, Komisję i pozostałe państwa członkowskie o każdym tymczasowym zawieszeniu na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu. Komisję i pozostałe państwa członkowskie powiadamia się za pomocą systemu, o którym mowa w art. 11. W sytuacjach objętych zakresem stosowania ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu powiadomieniu towarzyszy szczegółowe techniczne lub naukowe uzasadnienie powodu uznania, że dana sytuacja jest objęta zakresem stosowania tej litery.

Artykuł 7

Powiadomienia w systemie RAPEX lub systemie RASFF

Jeżeli decyzja administracyjna, o której mowa w art. 5, lub tymczasowe zawieszenie, o którym mowa w art. 6, jest także środkiem, który należy zgłosić w systemie szybkiej informacji (RAPEX) zgodnie z dyrektywą 2001/95/WE, lub w systemie wczesnego ostrzegania o niebezpiecznej żywności i paszach (RASFF) zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 178/2002, nie wymaga się osobnego powiadomienia Komisji i pozostałych państw członkowskich zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, pod warunkiem że spełnione są następujące warunki:

- a) w zgłoszeniu w systemie RAPEX lub RASFF wskazano, że zgłoszenie środka służy również za powiadomienie zgodnie z niniejszym rozporządzeniem; oraz
- b) do zgłoszenia w systemie RAPEX lub RASFF włączono potwierdzające dowody wymagane do wydania decyzji administracyjnej zgodnie z art. 5 lub do zastosowania tymczasowego zawieszenia zgodnie z art. 6.

Artykuł 8

Procedura rozwiązywania problemów

1. W przypadku gdy podmiot gospodarczy, którego dotyczy decyzja administracyjna, przedłożył tę decyzję w SOLVIT oraz, podczas trwania w ramach SOLVIT, centrum krajowe lub centrum wiodące zwraca się do Komisji o wydanie opinii, aby pomóc w rozwiązaniu sprawy, centrum krajowe i centrum wiodące przekazują Komisji wszelkie stosowne dokumenty dotyczące danej decyzji administracyjnej.
2. Po otrzymaniu wniosku, o którym mowa w ust. 1, Komisja ocenia zgodność tej decyzji administracyjnej z zasadą wzajemnego uznawania oraz z wymogami określonymi w niniejszym rozporządzeniu.
3. Do celów oceny, o której mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, Komisja bada decyzję administracyjną, którą przekazano zgodnie z art. 5 ust. 9, oraz dokumenty i informacje przekazane podczas procedury w ramach SOLVIT. W przypadku gdy do celów oceny, o której mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, potrzebne są dodatkowe informacje lub dokumenty, Komisja bez zbędnej zwłoki zwraca się do odpowiedniego centrum SOLVIT, aby nawiązało kontakt z zainteresowanym podmiotem gospodarczym lub z właściwymi organami, które wydały decyzję administracyjną, w celu otrzymania takich dodatkowych informacji lub dokumentów.
4. W terminie 45 dni roboczych od otrzymania wniosku, o którym mowa w ust. 1, Komisja kończy ocenę i wydaje opinię. W stosownych przypadkach w swojej ocenie Komisja określa wszelkie problemy, którymi należy się zająć w ramach sprawy w systemie SOLVIT, lub przedstawia zalecenia mające pomóc w rozwiązaniu sprawy. Okres 45 dni roboczych nie obejmuje czasu niezbędnego Komisji do otrzymania dodatkowych informacji i dokumentów zgodnie z ust. 3.
5. W przypadku gdy Komisja została poinformowana o rozwiązaniu danej sprawy podczas przeprowadzania oceny, o której mowa w ust. 2, nie jest ona zobowiązana do wydania opinii.
6. Opinię Komisji przekazuje się za pośrednictwem odpowiedniego centrum SOLVIT zainteresowanemu podmiotowi gospodarczemu i odpowiednim właściwym organom. Komisja przekazuje tę opinię wszystkim państwom członkowskim za pomocą systemu, o którym mowa w art. 11. Opinię uwzględnia się podczas trwania procedury w ramach SOLVIT, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

ROZDZIAŁ III

WSPÓŁPRACA ADMINISTRACYJNA, MONITOROWANIE I KOMUNIKACJA

Artykuł 9

Zadania punktów kontaktowych ds. produktów

1. Państwa członkowskie wyznaczają i utrzymują na swoim terytorium punkty kontaktowe ds. produktów oraz zapewniają, aby ich punkty kontaktowe ds. produktów miały wystarczające uprawnienia i dostęp do odpowiednich zasobów potrzebnych do właściwego wykonywania swoich zadań. Zapewniają one, aby punkty kontaktowe ds. produktów świadczyły swoje usługi zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2018/1724.
2. Punkty kontaktowe ds. produktów udostępniają online następujące informacje:
 - a) informacje dotyczące zasady wzajemnego uznawania oraz stosowania niniejszego rozporządzenia na terytorium ich państwa członkowskiego, w tym informacje na temat procedury określonej w art. 5;
 - b) dane kontaktowe umożliwiające bezpośrednie skontaktowanie się z właściwymi organami w tym państwie członkowskim, w tym szczegółowe dane organów odpowiedzialnych za nadzorowanie wdrożenia krajowych przepisów technicznych mających zastosowanie na terytorium ich państwa członkowskiego;
 - c) informacje dotyczące środków zaskarżenia i procedur dostępnych na terytorium ich państwa członkowskiego w przypadku pojawienia się sporu między właściwym organem a podmiotem gospodarczym, w tym procedury określonej w art. 8.
3. W przypadku gdy niezbędne jest uzupełnienie informacji udostępnionych online zgodnie z ust. 2, punkty kontaktowe ds. produktów na wniosek podmiotu gospodarczego lub właściwego organu innego państwa członkowskiego dostarczają wszelkie przydatne informacje, takie jak kopie elektroniczne lub ścieżka dostępu online do krajowych przepisów technicznych i krajowych procedur administracyjnych mających zastosowanie do określonych towarów lub towarów określonego rodzaju na terytorium, na którym punkt kontaktowy ds. produktów ma swoją siedzibę, lub informacje, czy te towary lub towary tego rodzaju podlegają uprzedniemu zezwoleniu zgodnie z prawem krajowym.
4. Punkty kontaktowe ds. produktów udzielają odpowiedzi w terminie 15 dni roboczych od otrzymania każdego wniosku przedłożonego zgodnie z ust. 3.
5. Punkty kontaktowe ds. produktów nie pobierają żadnych opłat za dostarczanie informacji na podstawie ust. 3.

Artykuł 10

Współpraca administracyjna

1. Komisja określa i zapewnia efektywną współpracę między właściwymi organami a punktami kontaktowymi ds. produktów różnych państw członkowskich poprzez następujące działania:
 - a) ułatwianie i koordynowanie wymiany i gromadzenia informacji oraz najlepszych praktyk w odniesieniu do stosowania zasady wzajemnego uznawania;
 - b) wspieranie funkcjonowania punktów kontaktowych ds. produktów i rozwijanie ich współpracy transgranicznej;
 - c) ułatwianie i koordynowanie wymiany urzędników między państwami członkowskimi oraz organizowanie wspólnych szkoleń i programów na rzecz zwiększania świadomości dla organów i przedsiębiorstw.
2. Państwa członkowskie zapewniają, aby ich właściwe organy i punkty kontaktowe ds. produktów uczestniczyły w działaniach, o których mowa w ust. 1.
3. Na wniosek właściwego organu państwa członkowskiego przeznaczenia na podstawie art. 5 ust. 7 właściwe organy w państwie członkowskim, w odniesieniu do którego podmiot gospodarczy twierdzi, że zgodnie z prawem wprowadza w nim do obrotu swoje towary, w terminie 15 dni roboczych dostarczają właściwemu organowi państwa członkowskiego przeznaczenia wszelkie informacje istotne dla weryfikacji danych i dokumentów dostarczonych przez podmiot gospodarczy podczas oceny na podstawie art. 5 i dotyczące tych towarów. Punkty kontaktowe ds. produktów mogą być wykorzystane do ułatwienia kontaktów między odpowiednimi właściwymi organami w terminach dostarczenia informacji, których dotyczy wniosek, określonymi w art. 9 ust. 4.

Artykuł 11

System informacyjny i komunikacyjny

1. Do celów art. 5, 6 i 10 niniejszego rozporządzenia wykorzystuje się system informacyjny i komunikacyjny ustanowiony w art. 23 rozporządzenia (WE) nr 765/2008, z wyjątkiem przypadku przewidzianego w art. 7 niniejszego rozporządzenia.
2. Do celów niniejszego rozporządzenia Komisja przyjmuje akty wykonawcze, w których dokładnie określa szczegóły i funkcje systemu, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 15 ust. 2.

ROZDZIAŁ IV

FINANSOWANIE

Artykuł 12

Finansowanie działań wspierających wykonanie niniejszego rozporządzenia

1. Unia może finansować następujące działania wspierające wykonanie niniejszego rozporządzenia:
 - a) kampanie na rzecz zwiększania świadomości;
 - b) kształcenie i szkolenie;
 - c) wymianę urzędników i najlepszych praktyk;
 - d) współpracę między punktami kontaktowymi ds. produktów i właściwymi organami oraz techniczne i logistyczne wsparcie tej współpracy;
 - e) gromadzenie danych dotyczących funkcjonowania zasady wzajemnego uznawania oraz jej wpływu na jednolity rynek towarów.
2. Wsparcie finansowe Unii przeznaczone na finansowanie działań wspierających wykonanie niniejszego rozporządzenia realizuje się zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046⁽¹⁸⁾ bezpośrednio albo w drodze powierzenia zadań związanych z wykonywaniem budżetu podmiotom wymienionym w art. 62 ust. 1 lit. c) tego rozporządzenia.
3. Każdego roku władza budżetowa ustala wysokość środków przydzielanych na realizację działań, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, w granicach obowiązujących ram finansowych.

Artykuł 13

Ochrona interesów finansowych Unii

1. Komisja, w trakcie realizacji działań finansowanych na podstawie niniejszego rozporządzenia, podejmuje odpowiednie środki zapewniające ochronę interesów finansowych Unii przez zapobieganie nadużyciom finansowym, korupcji i wszelkim innym nielegalnym działaniom, przez skuteczne kontrole oraz, w razie wykrycia nieprawidłowości, przez odzyskiwanie kwot nienależnie wypłaconych, a także, w stosownych przypadkach, przez skuteczne, proporcjonalne i odstraszające sankcje administracyjne i finansowe.
2. Komisja lub jej przedstawiciele oraz Trybunał Obrachunkowy są uprawnieni do przeprowadzenia audytu, na podstawie dokumentów oraz inspekcji na miejscu, wszystkich beneficjentów dotacji, wykonawców i podwykonawców, którzy otrzymali unijne środki finansowe w ramach niniejszego rozporządzenia.
3. Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) może przeprowadzać dochodzenia, w tym kontrole i inspekcje na miejscu, zgodnie z przepisami i procedurami określonymi w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013⁽¹⁹⁾ oraz w rozporządzeniu Rady (Euratom, WE) nr 2185/96⁽²⁰⁾ w celu ustalenia, czy miały miejsce nadużycia finansowe, korupcja lub inne niezgodne z prawem działania naruszające interesy finansowe Unii, w związku z umową o udzielenie dotacji, decyzją o udzieleniu dotacji lub umową w sprawie zamówienia finansowaną w ramach niniejszego rozporządzenia.
4. Bez uszczerbku dla ust. 1, 2 i 3, w umowach o współpracy z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi, umowach, umowach o udzielenie dotacji i decyzjach o udzieleniu dotacji wynikających z wykonania niniejszego rozporządzenia zamieszcza się postanowienia wyraźnie upoważniające Komisję, Trybunał Obrachunkowy i OLAF do prowadzenia takich audytów i dochodzeń zgodnie z ich odpowiednimi uprawnieniami.

⁽¹⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. L 193 z 30.7.2018, s. 1).

⁽¹⁹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. L 248 z 18.9.2013, s. 1).

⁽²⁰⁾ Rozporządzenie Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami (Dz.U. L 292 z 15.11.1996, s. 2).

ROZDZIAŁ V

OCENA ORAZ PROCEDURA KOMITETOWA*Artykuł 14***Ocena**

1. Do dnia 20 kwietnia 2025 r., a następnie co cztery lata, Komisja dokonuje oceny niniejszego rozporządzenia w świetle określonych w nim celów oraz przedstawia sprawozdanie na ten temat Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu.
2. Do celów ust. 1 niniejszego artykułu Komisja korzysta z informacji dostępnych w systemie, o którym mowa w art. 11, oraz ze wszelkich danych zgromadzonych podczas działań, o których mowa w art. 12 ust. 1 lit. e). Komisja może również zwrócić się do państw członkowskich o przedłożenie wszelkich informacji istotnych dla dokonania oceny swobodnego przepływu towarów wprowadzonych legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim oraz dla dokonania oceny skuteczności niniejszego rozporządzenia, a także oceny funkcjonowania punktów kontaktowych ds. produktów.

*Artykuł 15***Procedura komitetowa**

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu zastosowanie ma art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY KOŃCOWE*Artykuł 16***Uchylenie**

Rozporządzenie (WE) nr 764/2008 traci moc z dniem 19 kwietnia 2020 r.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia odczytuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 17***Wejście w życie i stosowanie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 19 kwietnia 2020 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 19 marca 2019 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

G. CIAMBA

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Oświadczenie o wzajemnym uznawaniu do celów art. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/515 ⁽¹⁾

Część I

1. Niepowtarzalny numer identyfikacyjny towarów lub rodzaju towarów: ... [Uwaga: proszę podać numer identyfikacyjny towarów lub inne oznaczenie referencyjne, które pozwala jednoznacznie zidentyfikować towary lub rodzaj towarów]
2. Nazwa i adres podmiotu gospodarczego: ... [Uwaga: proszę wstawić nazwę i adres podpisującego część I oświadczenia o wzajemnym uznawaniu: producenta oraz, w stosownych przypadkach, jego upoważnionego przedstawiciela lub importera lub dystrybutora]
3. Opis towarów lub rodzaju towarów będących przedmiotem oświadczenia o wzajemnym uznawaniu: ... [Uwaga: opis powinien być wystarczający, aby umożliwić identyfikację towarów do celów śledzenia. W stosownych przypadkach można dołączyć zdjęcie.]
4. Oświadczenie i informacje dotyczące zgodności z prawem wprowadzenia do obrotu towarów lub towarów tego rodzaju: ...
 - 4.1. Towary lub rodzaj towarów opisane powyżej, w tym ich cechy, spełniają następujące przepisy mające zastosowanie w ... [Uwaga: proszę wskazać państwo członkowskie, w którym towary lub towary tego rodzaju są zgodnie z prawem wprowadzone do obrotu]: ... [Uwaga: proszę wstawić tytuł i odniesienie do oficjalnej publikacji, w każdym przypadku, odpowiednich przepisów mających zastosowanie w tym państwie członkowskim oraz odniesienie do decyzji o zezwoleniu, jeżeli towary były przedmiotem procedury uprzedniego zezwolenia],

lub

towary lub rodzaj towarów opisane powyżej nie podlegają jakimkolwiek odpowiednim przepisom w ... [Uwaga: proszę wskazać państwo członkowskie, w którym towary lub towary tego rodzaju są zgodnie z prawem wprowadzone do obrotu].
 - 4.2. Odniesienie do procedury oceny zgodności mającej zastosowanie do towarów lub towarów tego rodzaju, lub odniesienie do sprawozdań z wszelkich badań przeprowadzonych przez jednostkę oceniającą zgodność, w tym nazwa i adres tej jednostki (jeżeli taka procedura została przeprowadzona lub takie badania zostały wykonane): ...
5. Wszelkie dodatkowe informacje uznane za istotne do przeprowadzenia oceny, czy towary lub towary tego rodzaju zgodnie z prawem wprowadzono do obrotu w państwie członkowskim wskazanym w pkt 4.1: ...
6. Ta część oświadczenia o wzajemnym uznawaniu została sporządzona na wyłączną odpowiedzialność podmiotu gospodarczego określonego w pkt 2.

Podpisano i podpisano w imieniu:

(miejsce i data):

(imię i nazwisko, stanowisko) (podpis):

Część II

7. Oświadczenie i informacje dotyczące wprowadzenia do obrotu towarów lub towarów tego rodzaju
 - 7.1. Towary lub towary tego rodzaju opisane w części I są udostępniane użytkownikom końcowym na rynku w państwie członkowskim wskazanym w pkt 4.1.
 - 7.2. Informacje o tym, że towary lub towary tego rodzaju udostępnia się użytkownikom końcowym w państwie członkowskim wskazanym w pkt 4.1, w tym szczegółowe informacje na temat daty pierwszego udostępnienia towarów użytkownikom końcowym na rynku w tym państwie członkowskim: ...
8. Wszelkie dodatkowe informacje uznane za istotne do oceny, czy towary lub towary tego rodzaju zgodnie z prawem wprowadzono do obrotu w państwie członkowskim wskazanym w pkt 4.1: ...

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/515 z dnia 19 marca 2019 r. w sprawie wzajemnego uznawania towarów zgodnie z prawem wprowadzonych do obrotu w innym państwie członkowskim oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 764/2008 (Dz.U. L 91 z 29.3.2019, s. 1).

9. Ta część oświadczenia o wzajemnym uznawaniu została sporządzana na wyłączną odpowiedzialność ... [Uwaga: proszę wstawić nazwę i adres podpisującego część II oświadczenia o wzajemnym uznawaniu; producenta oraz, w stosownych przypadkach, jego upoważnionego przedstawiciela lub importera lub dystrybutora].

Podpisano i podpisano w imieniu:

(miejsce i data):

(imię i nazwisko, stanowisko) (podpis):
